

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4369/2020
17.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Шинжар, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Симић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 333/20 од 23.06.2020. године, у седници већа одржаној 17.12.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 333/20 од 23.06.2020. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 333/20 од 23.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу, Судска јединица Бела Црква П 442/19 од 23.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди преношење потраживања тужиоца са мал. ВВ на тужену ББ, радније ..., њеног законског заступника – мајку, по основу правноснажне и извршне пресуде Основног суда у Вршцу, Судска јединица Бела Црква П 660/16 од 26.05.2017. године, у ставовима првом и трећем изреке, којима је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан у тој парници тужени ГГ и мал. ББ да тужиоцима на име стеченог без основа врате износ од 150.000,00 динара, на име двоструко примљеног износа доприноса за дечије издржавање, за период утврђен изреком, а по пресуди Основног суда у Вршцу П2 5/12 од 07.05.2012. године, као и да му на име трошкова парничног поступка исплате износ од 75.000,00 динара. Ставом другим изреке, тужба је одбачена у делу којим је тражено да се обавезе тужена, као законски заступник мал. ВВ, да тужиоцу врати на име стицања без основа утврђено потраживање из правноснажне и извршне пресуде Основног суда у Вршцу П 660/16 од 26.05.2017. године, и то солидарно са туженим ГГ новчани износ од 150.000,00 динара, као и парничне трошкове у износу од 75.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 34.150,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 333/20 од 23.06.2020. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу, Судска јединица Бела Црква П 442/19 од 23.10.2019. године (став први изреке). Одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешене примене материјалног права, као и на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према новелираној одредби члана 404. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге који су нижестепени судови дали за своје одлуке. Тужилац уз ревизију није пружио доказ о постојању различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротно пресуђењу судова о истом захтеву, као што је конкретан, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Образложења побијаних пресуда за одлуку о одбијању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени и материјалног права у погледу приговора недостатка пасивне легитимације, који је оцењен основаним од стране нижестепених судова. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова, у том смислу одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Сходно наведеном, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживању у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. истог закона, прописано је да против одлуке другостепеног суда којим је окончан поступак у спору мале вредности није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о новчаном потраживању по тужби поднетој 11.04.2019. године, у износу од 150.000,00 динара, који очигледно не прелази динарску противвредост од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена, јер је реч о спору мале вредности.

На основу члана 413. став 2. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа-судија

Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Марина Антонић